LILI BONMATI

Ignasi Terraza i Bert van der Brink, fotografiats en un concert

Ignasi Terraza i Bert van der Brink recorden Montoliu al Palau

Vint anys sense Tete

ESTEBAN LINÉS
Barcelona

Ahir es van complir vint anys de la mort del pianista català Tete Montoliu. I pocs homenatges tan oportuns com el que li rendiran aquesta nit al Palau de la Música (21 h), dins del marc del Mas i Mas Festival, els pianistes Ignasi Terraza i Bert van der Brink. Un concert on el barceloní i l'holandès comparteixen amb el finat una arrasadora musicalitat i la seva condició d'invidents.

La primera vegada que van tocar junts Terraza (1962) i Van der Brink (1958) va ser a la Biennal d'Art de Madrid el 2011 i després "ho vam anar fent intermitentment perquè dos pianos junts no és un tipus de formació fàcil per trobar-li llocs", recorda Terraza. "Des del primer dia ens vam entendre molt bé i hi va haver molt bona connexió fins que un dia vam decidir donar forma a la bona sintonia en un disc", que va aparèixer a la tardor de l'any passat (*Tête à tête*, Swit Records), i que es va estrenar el desembre passat al Festival de Jazz de Barcelona.

El contingut d'aquell recomanable àlbum –format per clàssics del gènere com ara *Yardbird suite*, *Love for sale*, *We'll be together again* i *Body and soul*, un altra mena de clàssics com són *Alfonsina y el mar* o *Historia de un amor* o un parell de composicions del mateix Montoliu– és part del repertori que solen interpretar en els seus concerts, "encara que sempre incorporem un parell de temes diferents cada nit", anuncien. En el d'aquesta nit interpretaran lògicament dos temes de Tete Montoliu, *Apartment 512* i *Jo vull que m'acariciis*, i alguns més.

Els dos pianistes, també invidents, homenatgen al Mas i Mas Festival el col·lega desaparegut

Van der Brink, per situar Montoliu en coordenades musicals, recorda que "alguns contrabaixistes holandesos que van tocar amb ell li tenien por perquè no sabien mai quants canvis harmònics faria en una nit de concert sense avís previ". Reconeix que "era genial però molt difícil de seguir. Només hi vaig coincidir una vegada, després d'un concert que va fer en una emissora de ràdio a Holanda amb Bobby Hutcherson el 82 o el 83. Coneixe'l va ser una alegria, però una mica trista, perquè en aquella època en Tete estava molt sord i no s'assabentava gaire del que passava al seu voltant". Malgrat això, el pianista holandès –de sòlida formació clàssica i brillant en la composició de melodies– considera Montoliu un intèrpret únic, sobretot en la seva capacitat per crear llargs desenvolupaments harmònics, a més de la seva habilitat per tenir un to pianístic molt fort, de vegades potser una mica sorollós".

Ignasi Terraza, per la seva banda, recorda que ja va sentir a parlar de Montoliu de molt jove, "quan vaig començar a tocar jazz, i la veritat és que no entenia el que feia. En aquell temps va ser sobretot una referència personal perquè era algú d'aquí, era blanc i cec com jo i vivia d'això", confessa rient. Anys més tard, "quan vaig escoltar jazz més modern va ser quan vaig començar a entendre el seu llenguatge, que està basat sobretot en el bebop i on demostra una enorme capacitat d'harmonització".

Una qüestió que gravita en aquest aniversari és la pervivència de la música de Montoliu i la reivindicació del seu llegat. Terraza creu que la millor manera de reivindicar-lo és posar a l'abast de tothom els discos on es recull la seva música. "Ho mereix perquè va ser un ca excepcional en una escena jazzística molt precària com la catalana e aquella època". ●